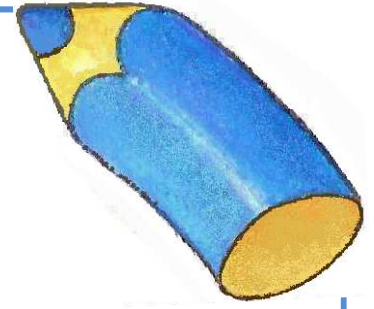

Weet het woord

Leer een Bijbeltekst met een objectles

Handschoen, Joh.15:5, want zonder Mij kun je niets doen.

Neem een handschoen, en leg hem voor je neer. Vraag de handschoen iets te doen; vraag het zacht, en met een harde stem:

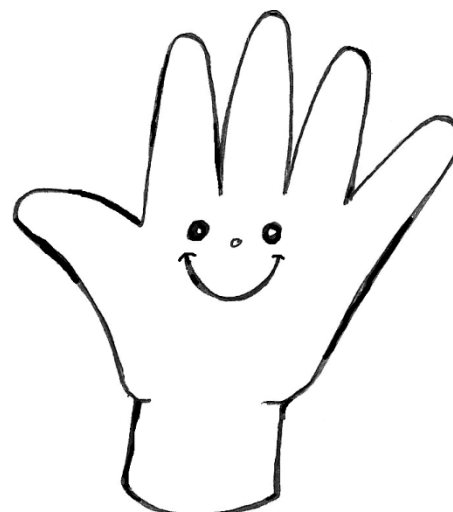
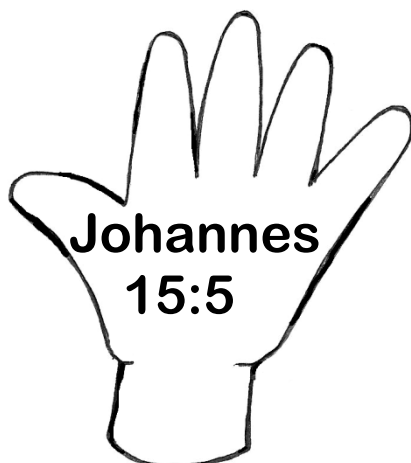
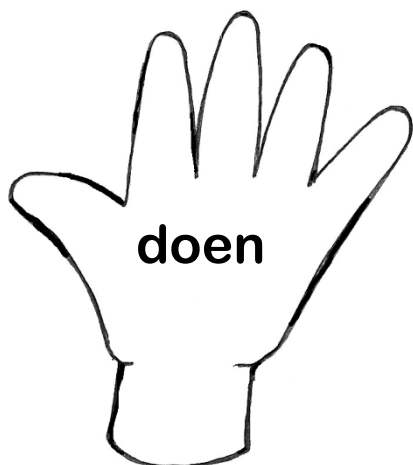
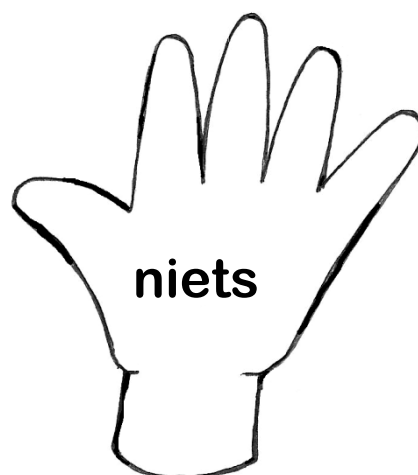
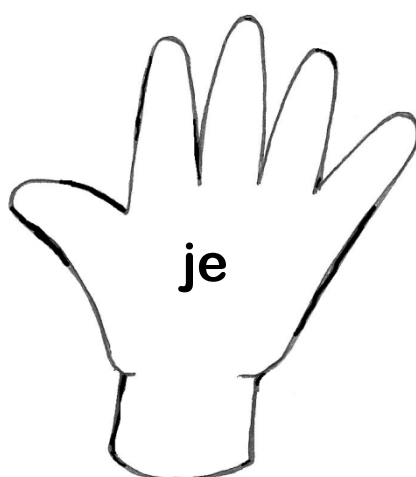
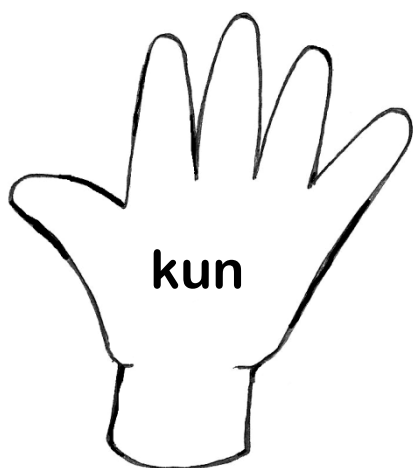
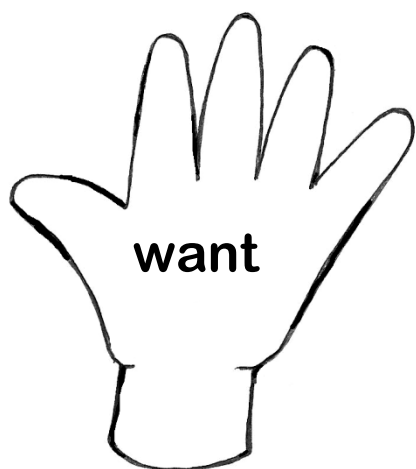
- Pak een snoepje.
- Ga eens zwaaien.
- Ga klappen.

Waarom blijft de handschoen liggen en doet hij niet wat ik vraag? De kinderen reageren erop: je moet je hand in de handschoen steken en pas dan kan hij de opdrachten uitvoeren. Steek je hand en vingers in de handschoen en voer de opdrachten uit. Vraag: Wie voert nu de opdrachten uit? De handschoen of mijn hand in de handschoen?

Als we zelf proberen om te leven zoals Jezus, dan merken we dat het niet lukt. De Here Jezus geeft ons een nieuw leven, Hij leeft met zijn Geest in ons! Dat maakt een verschil! Zoals de hand in de handschoen, leeft en werkt Hij door ons heen.

Plak de handschoenen met de woorden van het Bijbelvers uit Johannes 15 vers 15 op een (flanel-) bord, en leer de tekst.

Denk jij wel eens dat je niks waard bent? Dat is niet waar. De Here Jezus wil jou gebruiken. Hij wil door jou heen werken, zodat je dingen kan doen die anders niet mogelijk zouden zijn. Hoe? Lees als voorbeeld het volgende verhaal. Het geheim zit in de hand die door de handschoen heen werkt...

Tic, de handschoen

Tic ligt al maanden op de bovenste plank in het keukenkastje. Zijn echte naam is: 'Plastic Handschoen'. Zo staat het op de doos waarin hij met zijn familie zit opgeborgen. 'Plastic' is zijn voornaam en 'Handschoen' is zijn achternaam. Maar pa en ma Handschoen noemen hem kortweg Tic. Het ergste vindt Tic de andere naam die op de doos staat: 'Wegwerpen na gebruik.' Tic hoeft nooit iets te doen, dus hij heeft alle tijd om na te denken wat dat betekent. Eén ding is hem wel duidelijk, hij is dus niet veel waard, hij is er voor bestemd om eens, in de toekomst, weggegooid te worden.

Tic mijmert vaak over de grote familie waar hij uit voort komt. Daar zitten familieleden bij, met wie Tic wel graag zou willen ruilen. Neem nu opa Leer, hij is een chique leren handschoen die samen met zijn tweelingbroer gedragen wordt door een rijke meneer. Zodra het weer herfst is, wordt opa Leer tevoorschijn gehaald en hij maakt verre reizen aan de hand van zijn eigenaar, die hem overal mee naar toeneemt.

Tic denkt ook vaak aan zijn vele neefjes en nichtjes: Zij hebben prachtige kleuren en zijn gemaakt van zachte wol. Sommige hebben fraaie vormen op de rug. Zodra het buiten koud is, mogen zij de handen van de kinderen lekker warm houden. Het moet geweldig zijn om de enthousiaste stemmen van de kinderen te horen die lekker buitenspelen met die warme handschoenen aan.

De familie Want komt ook voort uit de familie Handschoen. Wanten zijn iets eenvoudiger, want ze hebben geen aparte ruimtes voor de vingers. Maar sommige zijn ook gemaakt van bont of kunstleer en ze hebben hetzelfde doel: zorgen dat de handen warm blijven, ook al is het nog zo koud buiten!

Tic begrijpt maar niet waarom hij van plastic is gemaakt. Doorzichtig plastic nog wel, je kunt hem zo in elkaar frommelen. Als je een hand in hem steekt, dan zie je de hand dwars door hem heen.

Het keukenkastje gaat open en de knalgele dames Werkhandschoen worden tevoorschijn gehaald. Tic weet wel waarom. Even later hoort hij hoe een emmer gevuld wordt met water. Door de kieren van het keukenkastje heen ruik je de lekkere citroengeur van het schoonmaakmiddel dat in de emmer gespoten wordt. De werkhandschoenen worden aan de handen van de vrouw geschoven en zo mogen ze helpen om alles weer lekker schoon te maken.

Weken gaan voorbij. Tic schrikt op als twee handen hem, en zijn broertje Ples, uit de kast halen. Gaat het vandaag gebeuren? Vol verwachting voelt hij hoe hij aan de rechterhand geschoven wordt van Jeroen, een kleine jongen. Op de tafel staan grote potten verf. Jeroen roept: "Mam, ik ga een prachtig schilderij maken voor oma, omdat ze ziek is." Tic voelt hoe de hand in zijn handschoen beweegt en een kwast pakt die in de rode verf wordt gedompeld. Wow wat een lekker gevoel is dat als hij op en

neer bewogen wordt over een groot vel papier. Na de rode kleur gaat de kwast in de blauwe verf, en opnieuw schommelt Tic lekker heen en weer aan de hand van Jeroen, die een prachtige blauwe lucht verft op zijn schilderij. Wat een feest, wat gaaf dat Tic mag helpen en ervoor mag zorgen dat de handen van Jeroen niet onder de verf komen. Af en toe voelt Tic hoe een drup verf op hem valt: een rode stip, een gele veeg, een klodder blauw en kleine groene spatjes. Na een tijdje stopt Jeroen met verven, wat jammer, het was net zo leuk! Jeroen roept: "Het schilderij is klaar!" Hij houdt zijn schilderij omhoog en mama lacht als ze ziet hoe mooi het is geworden. "Maar goed dat je plastic handschoenen aan hebt," zegt ze. "Die komen nu goed van pas. Ik had ze al een tijdje klaarliggen voor een werkje waarbij je geen vieze handen mag krijgen." Tic gloeit van trots, dus daar is hij voor gemaakt! "Mam, moet je nou eens kijken," roept Tic, "Die handschoenen lijken ook wel een schilderij. Wat zijn ze mooi gekleurd!" "Weet je wat we doen?" vraagt mama. "Trek ze maar voorzichtig uit, dan plakken we die verfhandschoenen op een stevig karton en dan geven we dat ook aan oma." En zo is het gebeurd. Wat is Tic blij. Weggooien na gebruik? Nee hoor, hij is echt heel bijzonder. Door die handen van kunstenaar Jeroen heeft hij een prachtig schilderij voor oma mogen maken en nu hangt hij nog aan de muur ook, in een lijst.

